

ROZHODNUTIE

Odvolací disciplinárny senát v zložení z predsedu senátu JUDr. Františka Ševčoviča a sudcov JUDr. Ivana Roháča, JUDr. Zoltána Ludika, JUDr. Ivana Syrového, PhD, a JUDr. Antónie Kandravej na neverejnom zasadnutí dňa 02.12.2016 v disciplinárnej veci **JUDr. M. Ľ.**, sudkyne O. S. G., o odvolaní navrhovateľa ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky a sudkyne proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu, sp. zn. 6 Ds 5/2015 zo dňa 07. júna 2016 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov napadnuté rozhodnutie **zrušuje** a vec **vracia** disciplinárnemu senátu na nové prejednanie a rozhodnutie.

O d ô v o d n e n i e

Rozhodnutím prvostupňového disciplinárneho senátu sp. zn. 6 Ds 5/2015, zo dňa 07. júna 2016 bola JUDr. M. Ľ., sudkyňa O. S. G. podľa § 116 ods. 1 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov uznaná vinnou z disciplinárneho previnenia na tom skutkovom základe, že ako sudkyňa O. S. v G. v pridelenej veci vedenej na tomto súde pod sp.zn. 20C/374/2012

neumožnila na pojednávaní konanom dňa 18. februára 2014 právnenmu zástupcovi odporcu - Mgr. R. H. vyhotoviť zvukový záznam a bolo jej uložené disciplinárne opatrenie – napomenutie.

Disciplinárny senát mal za preukázané, že sudkyňa na pojednávaní dňa 18.02.2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 20C/374/2012 neumožnila právnenmu zástupcovi odporcu Mgr. R. H. vyhotoviť zvukový záznam z predmetného pojednávania. Vychádzal z výsluchu svedka JUDr. L. P., podľa ktorého predtým ako vzniesol právny zástupca odporcu požiadavku na vyhotovenie zvukového záznamu došlo k incidentu medzi nimi, pretože obvinil ho, že má mať bližší vzťah k sudkyňi. Ďalej vychádzal zo zistení vyplývajúcich z výpovede svedka Mgr. R. H., ktorý uviedol, že sudkyňa umožnila diktovať prednesy obojm právnyim zástupcom účastníkov konania, avšak jemu vstupovala do prednesu s tým, že konštatovala, že nie je dôležité uvedenie čísla trestného konania. Následne požiadal o vyhotovenie zvukového záznamu. Sudkyňa na to reagovala, aby uviedol číslo právneho predpisu, podľa ktorého žiada vyhotoviť zvukový záznam. Následne jeho žiadosť zamietla. Poukázal tiež na výpoveď sudkyne, podľa ktorej bola atmosféra na pojednávaní napätá. Právny zástupca odporcu narúšal dôstojnosť pojednávania. V tom čase Občiansky súdny poriadok neobsahoval povinnosť súdu vykonať zvukový záznam.

Disciplinárny senát mal za to, že sudkyňa neprotokolovala do zápisnice o pojednávaní žiadne nevhodné správanie právneho zástupcu odporcu, nepoužila voči nemu žiadne inštitúty, ktoré jej v tom čase účinný procesný predpis - Občiansky súdny poriadok umožňoval. Sudkyňa neumožnila právnenmu zástupcovi odporcu urobiť zvukový záznam z prebiehajúceho pojednávania, čo zaznamenala do zápisnice o pojednávaní.

Disciplinárny senát po vykonanom dokazovaní dospel k právnenmu záveru, že sudkyňa JUDr. M. L. sa disciplinárneho previnenia dopustila, jej správanie na pojednávaní dňa 18.02.2014 vyhodnotil ako prejav svojvôle sudcu pri výkone funkcie a podkopávania autority súdu. Poukázal na to, že nahrávanie pojednávania je súčasťou verejnej demokratickej kontroly konania súdu. Sudkyňa tak výlučne vlastným zavinením porušila základné povinnosti sudcu, čím naplnila skutkovú podstatu disciplinárneho previnenia v zmysle ustanovenia § 116 ods. 1

písm. a/ Zákona o sudcoch a prísediacich, keďže dôsledkom bol zásah do ústavou garantovaného práva na informácie. Konštatoval, že v konaní sudkyne nezistil žiadne také okolnosti, pre ktoré by závažnosť jej konania bola zvýšená, preto neposúdil jej konanie podľa ustanovenia § 116 ods. 2 písm. /b Zákona o sudcoch a prísediacich. Za disciplinárne previnenie jej uložil disciplinárne opatrenie a to napomenutie s prihliadnutím na skutočnosť, že išlo o sudkyňu s krátkou profesionálnou praxou, ako aj s prihliadnutím k tomu, že ide o jej prvé porušenie povinností.

Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie sudkyňa. V odvolaní uviedla, že má za to, že skutok, ktorý je predmetom návrhu sa stal, ale nie je disciplinárnym previnením, ani závažným disciplinárnym previnením. Poukázala na rozdielnu právnu kvalifikáciu skutku, ktorý je predmetom súdnej veci. Minister skutok posúdil ako závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. b/ a primárne ho kvalifikoval podľa § 116, ods. 1, písm. a/ a prvostupňový disciplinárny senát ako previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. b/ statusového zákona. Poukázala ďalej na to, že je v rozpore výrok napadnutého rozhodnutia s jeho odôvodnením, keďže v odôvodnení nepoukazuje vôbec na ustanovenie § 116 ods. 1 písm. b/ zákona, ale venuje sa ustáleniu disciplinárnej zodpovednosti podľa § 116 ods. 1 písm. a/. Disciplinárny senát pristúpil k zmene právnej kvalifikácie bez odôvodnenia. Napadnuté rozhodnutie neobsahuje žiadnu právnu vetu, zákonné znaky disciplinárneho previnenia podľa ustanovenia § 116 ods. 1 písm. b/ ani § 116 ods. 1 písm. a/ statusového zákona. V odvolaní tiež uviedla, že nie je možné zo skutkových okolností prípadu vysloviť jej svojvoľnosť rozhodnutia. Napadnuté rozhodnutie zavádza precedens, že každé svojvoľné vydanie rozhodnutia by malo byť mechanicky postihované disciplinárnou zodpovednosťou bez skúmania konkrétnych okolností prípadu. Ďalej tvrdí, že došlo k procesnoprávnemu pochybeniu, pretože výsluch svedkov bol vykonaný v rozpore s ustanovením § 150 statusového zákona a § 261 ods. 3 Trestného poriadku. Navrhla zrušiť napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu a oslobodiť ju spod návrhu ministra spravodlivosti.

Odvolanie proti rozhodnutiu podala aj ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky a to proti výroku o treste – disciplinárnemu opatreniu. Má za to, že disciplinárne opatrenie ako sankcia má pôsobiť aj preventívne, ale aj represívne, aby sa sudca vyvažoval

v budúcnosti porušenia svojich povinností. Navrhla aby napadnutý výrok bol zrušený a odvolací disciplinárny senát sám uložil disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 1 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z..

Zákon o sudcoch a príseďiacich rozsah prieskumnej povinnosti odvolacieho disciplinárneho senátu bližšie nevymedzuje, preto odvolací disciplinárny senát na podklade podaného odvolania navrhovateľa a sudkyne preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozhodnutia prvostupňového disciplinárneho senátu, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie trpí takými vadami, ktoré nemožno odstrániť na verejnom zasadnutí, a preto o odvolaní bolo rozhodnuté na neverejnom zasadnutí.

Odvolací disciplinárny súd poukazuje na ust. § 150 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich, podľa ktorého *na disciplinárne konanie sa primerane vzťahujú ustanovenia osobitného predpisu, ak tento zákon neustanovuje inak alebo ak z povahy veci nevyplýva niečo iné. Osobitným predpisom je v tomto prípade Trestný poriadok.*

Po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonnej lehote oprávnenými osobami dospel odvolací disciplinárny súd k záveru, že odvolania sú dôvodné, a to pre nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia a jeho zmätočnosť. Výrok každého rozhodnutia súdu vyjadruje záväzne a zásadne nezmeniteľný názor súdu na predmet jeho rozhodovania. Výrok súdneho rozhodnutia však nemožno vnímať oddelene od odôvodnenia súdneho rozhodnutia, lebo v odôvodnení má byť uvedené, z akých skutkových a právnych dôvodov bol výrok rozhodnutia prijatý, pričom tieto skutkové a právne dôvody sú jedinými dôvodmi na vynesenie výroku. Základné právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby postup a rozhodnutie súdov boli preskúmateľné, aby ich rozhodnutia obsahovali dostatok relevantných dôvodov objasňujúcich výroky a súčasne aby také rozhodnutia neboli arbitrárne (porovnaj napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 166/2009). Povaha disciplinárnych súdov umožňuje aplikáciu práva na spravodlivý proces v základných kritériách tak, ako sú nastavené konštantnou judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Potreba náležite odôvodniť

súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (pozri tiež Repík, Bohumil. *Europská úmluva o lidských právech a trestní právo*. 2002. 152 s.).

Po preskúmaní veci odvolací disciplinárny súd dospel k záveru, že konanie prvostupňového disciplinárneho súdu je postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pretože odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je v rozpore s požiadavkou preskúmateľnosti a presvedčivosti súdnych rozhodnutí. To znamená, že súd rozhodujúci o uplatnenom nároku sa musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho závery musia byť dostatočne vysvetlené. Súdne rozhodnutie musí preto obsahovať stručný a jasný výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku. Odôvodnenie musí byť prostriedkom kontroly správnosti rozhodnutia nielen pre disciplinárny súd, ktorý ho vydal, ale aj pre disciplinárny súd, ktorý ho bude prípadne preskúmať v dôsledku opravného prostriedku. Tieto požiadavky odvolaním napadnuté rozhodnutie disciplinárneho súdu prvého stupňa dostatočným spôsobom nespĺňa, v dôsledku čoho je rozhodnutie nepreskúmateľné. V napadnutom rozhodnutí disciplinárneho súdu existuje zjavný rozpor odôvodnenia rozhodnutia s jeho výrokom. Z výroku vyplýva, že sudkyňa je disciplinárne zodpovednou podľa ustanovenia § 116 ods. 1 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia sa dotýka a vychádza výlučne len z ustanovenia § 116 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona. Absentuje tak akékoľvek odôvodnenie, či úvaha prvostupňového disciplinárneho súdu vedúca k jeho záveru o disciplinárnej zodpovednosti podľa ustanovenia § 116 ods. 1 písm. b/ cit. zákona, tak aby bolo v súlade s výrokom jeho rozhodnutia. Ide o závažný nedostatok napadnutého rozhodnutia.

Odvolací disciplinárny senát dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie trpí vadami v zmysle § 321 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku, a preto podľa § 131 ods. 4 Zákona o sudcoch a prísediacich napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil prvostupňovému disciplinárnemu senátu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Povinnosťou disciplinárneho súdu prvého stupňa bude v ďalšom konaní

opätovne rozhodnúť po riadnom zvážení všetkých do úvahy prichádzajúcich možností a v odvolaní namietaných skutočností. Rozhodnutie musí byť presvedčivé a riadne odôvodnené tak, aby spĺňalo kritériá pre jeho preskúmateľnosť, zrozumiteľnosť a obsahovalo odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky.

Poučenie : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 02. decembra 2016

JUDr. František Ševčík, v. r.

predseda odvolacieho disciplinárneho senátu

Vypracovala: JUDr. Antónia Kandrává

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová